

Educadors socials, primera promoció

Quan a la tardor de l'any passat s'iniciava un nou curs acadèmic en els estudis d'educació social, respiràvem alleujats per haver superat aquesta etapa. Segur que cadascú estava amb els seus maldecaps (recerca de feina, prosseguir estudis...), però tots teníem un cert anhel de retrobar-nos per veure'ns, per recordar, per compartir neguits, però sobretot perquè ens faltava un ritual: un acte de cloenda que marqués l'acabament d'una etapa i, lògicament, l'obertura d'una altra.

Un anhel que es va fer esperar, ja que la direcció dels estudis d'educació social va voler (amb encert) que fos un acte institucional a so de bombo i platerets.

Per a nosaltres es convertia d'un acte familiar, com teníem al cap, en un acte públic del qual seríem els principals protagonistes. Un acte públic de ressonància, en comparació amb

l'anonimat en què estem acostumats a viure els qui ens movem en aquest món de l'educació social.

I va arribar el dia, o més ben dit, la tarda, a la sala d'actes de la Facultat de Ciències de l'Educació. S'hi palpava una barreja d'emocions: alegria, tensió, sorpresa («ves quin xou ens han muntat, tu»). Comença l'acte formal i per tant els discursos, presentats pel degà, Joaquim Pèlach. Ens anuncia que intervindran el síndic de greuges de Catalunya, Anton Cañellas, el coordinador de la diplomatura d'educació social, Alfons Martinell, el rector de la Universitat de Girona, Josep M. Nadal, i, representant la primera promoció i els actuals estudiants, Patrícia Cruanyes i Matilde Soriano, respectivament. Dels seus discursos, a més de les idees, en vull recordar el to.

El Dr. Cañellas comença, i des de la seva alçada institucional es passeja buscant punts de contacte per lligar la seva funció social com a síndic de greuges amb l'educació social.

El seu to denota que malgrat una certa distància, malgrat que el síndic està fent un *bolo* dels molts que deu tenir marcats per agenda, capta l'atmosfera de solemnitat. D'una solemnitat gens ortodoxa, no pas feta de luxe i ostentacions, sinó d'estats d'ànim dels presents. Buscant la proximitat, tanca el seu discurs amb un to paternal prou escaient amb la seva figura i l'ocasió.

El relleva el Sr. Martinell, l'Alfons, vaja. Comença volant

La primera promoció gironina d'educadors socials, i diversos moments de la festa de fi de carrera.

alt, plantejant que el reconeixement de certs espais és un fet inexcusable en el procés de recuperació democràtica d'un país, i veient per tant com un acte de normalització tot un procés de reconeixement d'una professió. Professió que ja porta un camí que, amb el que significa l'acte, clou una etapa.

I el seu to no pot amagar l'emoció continguda de qui no sols capta aquella solemnitat sinó que la viu. L'emoció de qui se sent satisfet (i amb raó) de la feina feta per ell i el seu equip.

Continua el rector de la UdG, Josep M. Nadal, i recordant un activista famós de mar enllà, ens ve a explicar que ell també tenia un somni quan va accedir al càrrec de rector. Ens explica que el dia a dia i els problemes de la realitat prou que intenten volatilitzar-li aquell somni, però que ocasions com aquesta fan que el revisqui amb tota la força, i li fan pensar que les coses de la Universitat poden ser d'una altra manera. Que la visió

d'una universitat mastodòntica, encarcarada, rutinària, incapaç d'il·lusionar-se amb un projecte, no és obligatòria. En definitiva, que es tracta d'un somni potencialment realitzable i no pas d'una cabòria.

I el to és plenament nadalià, en

el sentit gironí de la paraula. El to d'aquell que se sent segur del que diu, i que es pot permetre un tarannà de franquesa i de confiança (encara que la sala estigui plena) que a un altre li seria postís.

Arriba l'hora dels protagonistes, els educadors socials. I els que ja hem acabat posem la nota de color de la tarda, buscant ja l'hora de la festa, amb acompanyaments corals a la intervenció de la nostra

representant, que ens explica una història de qualsevol de nosaltres en aquests darrers anys. Una història de la qual en resta sobretot una expressió: «Educaqueeeeeè?? Educador social».

I tanquen la plaça els companys estudiants, amb un discurs de comiat ben ple de tots els tòpics imprescindibles per a l'ocasió. I ben vinguts són, no només pel que es diu, sinó per qui ho diu.

Després ve el lliurament de diplomes, els aplaudiments, les

ovacions fins i tot; en definitiva, festa i gresca. Gresca com a preludi de la festa més familiar i menys protocol·lària dels nous diplomats, estudiants i professors i qui s'hi ha volgut afegir. S'inicia amb un brindis i continua al Seminari, seu de realització dels estudis d'educació social, amb un pica-pica/sopar/festa i ball amb sorpreses, regals, dicurssets, petons, fotos i comiats... Bon rotllo, vaja. Festa que no cal explicar perquè és sobretot festa d'emocions, festa per ser viscuda i no pas explicada.

XAVIER VENTURA